

І невагомі, і прозорі

Микола Руденко

І невагомі, і прозорі,
Умиті вітром небеса
Бувають у людському горі,
Немов диявольська яса.

Незрозуміла туга в серці,
І важко дихать, важко жить...
Що знає риба в тім озерці,
Яке під кригою лежить?

Вода, а не гранітні глиби —
В ній все просте, своє, земне...
Та марні намагання риби
Пробити небо крижане.

Вона вдихає часто, дрібно
І жде: аби скоріш весна.
І тут потрібно, тут потрібно...
А що потрібно — хто це зна?